Ч. 227 Второк 11 (23) жовтня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Проєкт закона о мирових судиях.

(Конець).

Параґраф пятнайцятий проєктованого закона о мирових судиях, в доповненю до §. 14 постановляє, що коли хтось, не вдоволений вироком мирового судиї, зажадає переданя спорної справи звичайному судови, то суд сей має насамперед провірити, що дотична справа належить дїйстно до него і що дотична сторона зажадала в приписанім речинци переданя єму своєї справи, а відтак має без проволоки визначити речинець до устної розправи в поступованю баґательковім, перевести розправу і видати вирок. Зізнаня сторін, зроблені перед мировими судиями, задержують свою правосильність при розправі і перед звичайними судами. Сьвідків і знатоків, заприсяжених вже перед мировими судиями, треба перед звичайними судами переслухувати поки що не заприсяжених. Рішене звичайних судів має відносити ся також і що-до коштів мирово-судейского. Против того суду не можна вносити жалоби неважности.

§. 16. Коли залагоджене якоїсь спорної справи поданої до мирового судиї, проволїкає ся довше, як би то належало ся, то може суд повітовий, в котрого повітї знаходить ся округ мирово-судейский, на жалобу сторони і по вислуханю мирового судиї, признати мирово-судейске поступоване закінченим. Против сего рішеня нема нїякого рекурсу. Жалібникови вільно тогди подати свою жалобу до дотичного звичайного суду; при сїм можна й упімнути ся о кошти, вийшовші вже з мирово-судейского поступованя.

§. 17. О переведене призволеної мировим судиєю екзекуциї движимостий, має той же судия урядово просити той звичайний суд, в котрого повітї має переводити ся згадана екзекуция.

§. 18. О скілько вирок мирового судиї, скасований після §. 14., признав претенсию жалоби, то треба жалїбникови дозволити фантоване для забезпеченя недостаточно забезпечених претенсий враз з побічними належитостями на час процесового поступованя перед звичайним судом. Внесене таке треба поставити перед звичайним судом, до котрого належить залагоджене спорної справи.

§. 19. Коли мировий судия видав в спорах о посїдане тимчасове розпорядженє, а відтак спір той перейшов перед звичайний суд, то сей суд має на поставлене внесене рішити, о скілько то розпорядженє підчас судового поступованя має остати ся або бути скасоване. Такого порішеня можна зажадати кождого часу по розпочатю розправи.

§. 20. В поступованю перед судиями мировими мають уживати ся постанови о маючих оплачувати ся належитостиях стемплевих в поступованю баґательковім і наказовім.

§. 21. Інтимациї угодові суть вільні від стемпля.

§. 22. Рекурси, що містять в собі лиш спротиви зі взгляду на кошти процесу, дальше жалоби на неприналежне проволїкане спорної справи предложеної мировому судиї, підпадають належитости стемплевій в сумі одної корони за перший а 24 сотиків (гелєрів) за кождий слїдуючий аркуш.

Предложений рівночасно закон, котрим зміняють ся постанови о посредничаючих урядах громадских, містить в собі розширенє тих спорних справ, котрі мають залагоджувати установлені громадою мужі довіря; між тими справами знаходить ся також і обида чести. Що-до сеї послїдної справи, то постановляє ся, що з громад, для котрих установлено уряд посередничаючий, можуть лиш тогди перед звичайним судом розбирати ся справи о обиди чести, коли полагодженє через посередництво позістало без успіху.

Справи парляментарні.

В комісиї адмінїстрацийній вела ся в суботу в присутности мінїстра справ внутрішних маркіза Бакегема ґенеральна дебата над законом о приналежности. Пос. Фукс заявив, що дотичний закон взагалї відповідає потребам населеня, але він просив би, щоби скоалїзованим партиям дати час нарадити ся над сим так важним законом і поінформувати дотичних членів комісиї. — Пос. Рамер домагав ся, щоби при приниманю до громади відпала оплата належитости та щоби вичеркнено ту постанову, котра каже, що увільнене від оплати шкільної не єсть перешкодою для осягненя приналежности. — Пос. Чайковский домагав ся як найскоршого ухваленя сего закона.

П. Мінїстер Бакегем заявив, що при змінї закона о приналежности треба було увзгляднити два головні принципіяльні питаня. Перше з них єсть, чи держати ся принципу батьківщини (місця уродженя), або заведеного в инших державах принципу замешканя і під-

71)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Сарканїй хотів ще раз здержати свого товариша і завести его до Монте Карльо.

— Ходи, Сілясе, ходи — відозвав ся він і вхопив его за руку. — Завтра ще раз спробуємо!... У мене ще єсть трохи гроший!

— Нї!... Не піду! Пустїть мене!... Пустїть мене!... крикнув Сіляс Торонталь, розлючений до крайности.

Коли-б так була у него сила, щоби бити ся з Сарканїєм, коли-б мав при собі яку зброю, то певно був би пімстив ся на своїм давнім аґентї тріполїганьскім за все нещасте, до якого він его привів.

Сіляс Торонталь пхнув рукою з цїлою злостию Сарканього, що той аж мало не перевернув ся; відтак пустив ся до послїдного закруту стежки, перейшов через кілька сходців, що були виковані в скалї і незадовго станув на гостинци, що іде вузкою прогалиною, котра відділяє „песю голову“ від гори Аґаль, давної границї межи Італїєю а Франциєю.

— Іди собі, іди, Сілясе — крикнув за ним Сарканїй ще раз. Не далеко ти зайдеш!

Він кинув ся на право, перелїз через низкий камінний вал, перейшов борзо через терасовий огород і пустив ся бігцем на гостинець, щоби Сіляcеви Торонталеви зайти дорогу.

Поент Пескаде і Кап Матіфу, хоч не розуміли, о що розходить ся, але виділи, як Сіляс Торонталь трутив Сарканїєм і як Сарканїй щез серед темноти.

— Лихий нам попутав! — відозвав ся Поент Пескаде. — Самий найважнїйший готов нам ще втечи.... А не богато бракує, то ще й другий зробить так само!... Коби хоч Торонталя імити і то буде добре!... Впрочім нема вибору... Спішім ся, Капуню, спішім!

Они пустились жваво і незадовго здогонили Торонталя. Він іішов борзо гостинцем. Минувши горб, на котрім стоїть вежа Августа і лишаючи его лїворуч, гнав він майже бігцем попри позамикані вже доми і вийшов наконець на дорогу як до Корніш.

Поент Пескаде і Кап Матіфу були лиш на пятьдесять кроків від него.

О Сарканїм не було вже й бесїди. Він або пішов дальше горою по правім боцї, або покинувши рішучо свого товариша, зійшов в долину до Монте Карльо.

Дорога до Корніш єсть останком старого римского гостинця. Она від Турбі спускає ся в долину як до Нїцци та веде в половинї висоти гір попри величаві скали; і поодиноко стоячі шпилї та глубокі яруги, що тягнуть ся аж до шляху зелїзничого, котрий іде вздовж побережа. По тамтім боцї виднїли ся сеї ясної ночи — на всходї зійшов був як-раз під ту пору місяць — аж шість заливів, усте Вару, півостров Ля Ґаруп, пригірок д'Антіб, залив Жіан, острови Леренські, затока Напуль, затока Канн, а поза нею пасмо гір Естерель. Денеде видко сьвітло лїхтарень морских та сиґналові огнї рибацких лодий, котрі відбивали ся у спокійній водї моря.

Було вже по півночи. Сіляс Торонталь зійшов тепер з гостинця і пустив ся вузонькою доріжкою, що веде просто до Еци, того нїби орлиного гнїзда, що серед пінієвих [1]) лїсів розложилось на стрімких скалах, а де люди ще дуже темні.

Дорога була пустїсенька. Сіляс Торонталь гнав нею як шалений і навіть анї разу не оглянув ся. Аж нараз звернув на стежку, що веде саме попри високі скали побережа, попід котрі іде зелїзниця і дорога через тунель.

Поент Пескаде і Кап Матіфу були вже таки близько коло него.

Нараз, ще о сто кроків дальше, Сіляс Торонталь пристанув. Він вилїз був на скалу, що піднимала ся понад пропастию, глубоко може на яких кілька сот метрів, де чути було шум води.

Що задумав Сіляс Торонталь вдїяти? Чи може в его розпаленім мозку зродила ся

[1]) Пінїя єсть рід сосни; зерната, які в шишках єї находять ся, можна їсти.

моги. Правительство рішило ся за першим, бо той принцип вже й вжив ся в Австриї і містить в собі не лиш опіку над убогими але також і право замешканя, підчас коли тамтой другий принцип викликав в Німеччині численні і зовсім оправдані жалї. Другим головним принципом єсть то, що довший побут в громаді має стати ся знову міродайним для узисканя права приналежности.

Дальшою важною основою проекту закона єсть то, що через пробуване має узискати ся не само право батьківщини, лиш титул до того права. Коли буде заведений порядок у відносинах і коли має ся уникнути того, щоби людий по десятках лїт не висилано до чужих громад, котрих мови они нераз не розуміють, коли особливо їх заосмотрене має припасти яко тягар тій громаді, котра користала з їх здібности продукцийної, — то треба постарати ся о то, щоби справа приналежности була завчасу піднесена в речинци, означенім законом і була залагоджена без непотрібної проволоки.

На запитане пос. Адамека сказав п. Міністер: Після закона з 17 марта 1849 р. можна було узискати право приналежности лиш через чотиролїтний побут. Але тогди числено ся з чинником, з котрим числити ся нинї з многих причин було би непорадно, іменно з недбалостию громад в надзорі над замешкалими в місци чужинцями. То була причина, задля котрої узискане права приналежности в містах з власним статутом було утруднене ще обтяжаючими услівями. Зробити ріжницю межи податниками, а тими особами, котрі не платять безпосередних податків треба було зробити для того, що у перших імовірність потреби опіки над убогими єсть менша. Удержане евіденциї єсть вже тепер досить докладне а в будучности будуть громади мусїли старати ся ще більше удержувати евіденцию, бо то буде лежати в їх інтересї. З тої причини не треба буде заводити ніяких змін у веденю метрик, а впрочім не так легко було би наклонити душпастирів, що ведуть тепер метрики, до удержуваня евіденциї ще й для цїлий громадских.

На тім закінчено нараду і перервано засїдане.

Перегляд політичний.

Угорска палата послів ухвалила значною більшостию голосів внесене міністра Векерлього, після котрого проекти законів о свобіднім виконуваню релїгії в первістній стилїзациї мають бути відослані до палати панів до поновної розваги.

В станї недуги царя, як доносять нинїшні телєґрами, настала мала полекша, але недуга не перестала ще бути грізна. Анґлійский лікар Джермесі доказує, що нема ніякого сумніву, що цар нездужає на недугу Брайта, бо у него проявляють ся всї ознаки характеризуючі ту недугу. Однакож недуга ся не кінчить ся так скоро, а коли нараз розійшла ся вість, що цар єсть вже умираючий, то хиба цар вже давно не здужав, але недугу его таєно перед сьвітом, або недужий не мав доброго догляду, о чім впрочім можна сумнївати ся.

Новинки.

Львів дня 22 жовтня.

— **Виставу** ще можна звиджувати до кінця місяця за вступом по 10 кр., панораму за оплатою 25 кр. За цїлий час від отвореня Вистави до дня 20 жовтня звидїло ei мілїон сто трийцять тисяч осіб.

— **Поміч для шкільної молодїжи.** Видїл товариства „Шкільна поміч“ у Львові радив дня 9 с. м. над дїлами товариства. Притім були й деякі инші мужі, що інтересують ся близше справами товариства. На вступі згадав о. Стефанович з признанєм про деякі більші дари, які в послїдних місяцях вплинули до каси, а іменно: від Галицкої щадницї, котра дарувала „Шкільній Помочи“ 100 зр. — і від руского товариства обезпечень „Днїстер“, котре в початках свого розвою призначило вже для руских дїтий 80 зр. Дальше піднесено справу, що з отворенєм чотироклясової школи женьскої у Львові збільшило ся число рускої шкільної молодежи, а разом з тим, як і з здвоєною дорожнею в місті, змогли ся значно й видатки товариства на одїж, прибори шкільні і т. п. Щоби збільшити приходи, рішено просити всїх львівских Русинів, без виїмки о сталі, хоч невеликі датки і дотичну відозву висилати курсором, котрий би (за приміром других добродїйних товариств львівских) заразом збирав за поквітованєм складані дари. Ту саму відозву ухвалено вислати також до многих Русинів на провінциї. — Рішено просити віцепрезидента кр. Ради шкільної п. Бобжиньского, щоби наклад шкільних книжок увзгляднював також обі рускі школи вправ, коли роздаровує учебники. На купно материялів до робіт ручних у всїх трох школах призначено 11 зр. — і принято до відомости, що кравцеви виплачено на рахунок замовленої роботи 60 зр., а шевцеви в Угнові 50 зр.

— **Побір до войска.** Маґістрат міста Львова взиває всїх обовязаних ставати до войскового побору, уроджених в рр. 1874, 1873 і 1872, а приналежних до львівскої громади, також всїх чужих перебуваючих в містї і тих, що вже вийшли зі згаданих кляс віку, але не переступили ще 36-го року житя і ще не ставили ся до побору, — щоби зголосили ся в падолистї в урядї конскрипцийнім лично, а на случай недуги або неприсутности, за посередництвом родичів, опікунів або взагалї заступників, устно або письменно, бо в противнім случаю підпадуть карі 100 зр., взглядно 20 днїв арешту. Близші информациї подасть маґістрат міста Львова. — Крім того пригадує маґістрат всїм, котрим прислугує право увільненя від чинної служби войскової, а також новобранцям, що мають право до однорічної служби, щоби внесли свої поданя на руки дотичних властий в січни або в лютім 1895 р., а найпізнїйше в часї головного побору при комісиї, бо поданя пізнїйше внесені будуть безусловно відкинені.

— **Щіплене віспи.** Мінїстерство просьвіти видало сими днями розпорядженє до всїх президентів шкільних краєвих рад, щоби ученики і учениці учительских семинарий піддавали ся обовязково щіпленю віспи в часї студий або перед виступленєм з заведеня.

— **На будову дому для „Зорі“** жертвували пп.: Андрейчин 50 кр.; Калинович Влад. 20 кр.; Кульчицкий Осип з Будзанова (купоном „Днїстра“) 6 зр. 35 кр.; др. Корнило Чайковский (книжочкою „Гуцульскої Спілки“) 5 зр., готівкою 74 кр.; п-ї Константинович Теофіля 5 зр.; за купон від Днїстрового листу 6 зр. 56 кр.; дрібні датки 8 зр. — Разом з субскрибованими від 20 січня 1892 р. 2295 зр. 92 кр. — *В. Нагірний*, голова товариства.

— **Огнї.** В ночи на 14 с. м. в Городку на передмістю „на Підгаю“ згоріли чотири загороди селяньскі, вартости 1500 зр. Добре хоч, що були обезпечені на 1200 зр. Палїя, що підложив огонь, арештовано. — Дня 3 с. м. в ночи в Миколаєві погорів Іван Шиян. Шкода 596 зр. була обезпечена на 450 зр. — Великий огонь був дня 2 с. м. по полудни в Манаєві, золочівского повіта. Згоріло 18 господарств, що були варті з 10.000 зр.

гадка смерть собі самому зробити? Чи він може хотів кинути ся звідси у пропасть і так зробити конець свому нужденному житю?

— Сто чортів би він з'їв! — крикнув Поент Пескаде. — Мусимо живцем дістати его в свої руки!.. Лови его Капе Матіфу і держи добре!

Оба не уйшли ще й двайцять кроків, як на право від стежки показав ся якийсь чоловік і очевидно хотів дістати ся конче на ту скалу, на котрій стояв Сіляс Торонталь. То був Сарканій.

— Господи! — відозвав ся Поент Пескаде. — Він певно готов свому товаришеви вязи скрутити, щоби его висилати на тамтой сьвіт!... Лови ти, Капе Матіфу, одного, а я буду ловити другого!

Але Сарканій станув.... Він очевидно бояв ся, щоби его не пізнали. Лиш закляв, а відтак кинув ся на право і щез в корчах, заким ще Поент Пескаде міг его здогонити.

За хвилю пізнїйше, саме тогди коли Сіляс Торонталь хотів кинути ся у пропасть, схопив его Кап Матіфу і звів на дорогу.

— Пустїть мене! — кричав він. — Пустїть мене!

— На то, щоби вам посовгла ся нога? Нїколи в сьвітї, пане Торонталь! — сказав Поент Пескаде.

Оглядний сей чоловічок не був приготовлений на таку пригоду, котрої годї було предвидіти. Але хоч єму Сарканій утїк, то бодай зловив Сіляса Торонталя і тепер розходило ся о то, щоби его завести на Антекірту, де би его повитали зі всїма почестями, на які він собі заслужив.

— Може ти підоймеш ся — за дешеву цїну — транспортувати сего панка? — спитав Поент Пескаде Капа Матіфу.

— Чому би нї? Підойму ся!

Сіляс Торонталь ледви знав, що стало ся і длятого не важив ся ставити ніякого опору. Поент Пескаде пустив ся спадистою стежкою до берега понад пропасть, а Кап Матіфу то ніс, то тягнув за ним як би неживого банкіра. Треба було великої зручности, щоби зійти щасливо і не упасти у пропасть. Може зо двайцять разів висїло їх житє лиш на волоску, але наконець станули щасливо при послїдних скалах над самим морем. Там при березї єсть цїлий ряд малих заток, котрі вибила вода у червонавім піскевци, від котрого і тоті затоки виглядають як би озера з крови. Вже зачинало свитати, коли Поент Пескаде коло одної із тих заток вишукав печеру, в котрій можна було помістити Сіляса Торонталя і лишити Капа Матіфу коло него на вартї.

— Ти, Капе, лишиш ся тут і будеш на мене чекати — сказав Поент Пескаде до велита.

— Доки буде потреба — Поенте Пескаде?

— Хоч би й дванайцять годин, коли-б менї прийшло ся так довго забарити ся!

— Навіть і дванайцять годин.

— Хоч би й о голоді?

— Хоч не буду нинї снїдати, то буду чей обідати, але тогди вже за двох.

— А коли на обід не будеш міг за двох попоїсти, то зато попоїш собі на вечеру за чотирох.

Кап Матіфу сїв собі на якийсь камінь, але так, що міг свого вязня мати завсїгди на оці. Поент Пескаде пішов відтак понад затоки, аж зайшов до Монака.

Він вернув ся скорше, як гадав. До несповна двох годин відшукав він корабель „Електрік“, що пристанув був в якійсь давній пристани, де вода була спокійна. В годину опісля підплив поспішний корабель до вузкої затоки, коло котрої сидів Кап Матіфу, як той мітольоґічний Прометей[2]), що пильнував Нептунові стада.

За малу хвилю опісля були вже Сіляс Торонталь і Кап Матіфу на корабли. Анї сторожа погранична, анї рибаки з побережа не добачили „Електріка“, котрий з як найбільшою скоростию пустив ся в дорогу до Антекірти.

Божою ласкою.

Придивім ся тепер лїпше антекіртскій кольонії.

Сіляс Торонталь і Карпена були тепер в руках доктора, котрий неутомимо слїдив ще за Сарканім. Єго аґенти, котрим він поручив пошукувати панї Баторової, шукали дальше, але доси без всякого успіху. Від коли пропала десь

---

[2]) Прометей був після грецкої і римскої мітольоґії півбожком, сином Япета і Азиї, котрий милосердячись над людьми викрав найстаршому богови, Зевесови, огонь і дав его людем. На приказ Зевеса прикував Прометея божок коваль Гефайстос (Вулькан) з своїми челядниками Кратосом і Бієм до гори Кавказу, а орел що дня виїдав там Прометеєви печінку, котра через ніч знов наростала. З тої муки визволив Прометея аж півбожок, велит Гераклїй (Геркулес). — Нептун був богом моря а Прометей доглядав єму через якийсь час его морских коний.

Пожар мали розцалити діти Филипа Андрієвского, котрі бавили ся сїрниками коло загати. З тих 18 загород лише три були обезпечені на 1.250 зр., а прочі господарі остались без даху і хлїба. В присїлку Камінка коло Нехобра в ряшівскім повітї згоріла загорода одного жида. Шкода 958 зр. була обезпечена на 728 зр. Огонь був підложений.

— **В парни** в Глогові в ряшівскім повітї склала ся дня 9 с. м. нещасна пригода. Дві жидівки Гайман і Вахспрес хотїли випарити ся і без відомости повірника парнї зайшли в парню в пору, коли там приготовляли пару для мужчин. В тій парі находив ся ще чад. По якімсь часї зайшли до парнї два жиди і на свою велику вдивовижу найшли в мікві (басенї з водою) обі жидівки неживі. Очевидно зачадїли обі і в басенї втопили ся. Прикликаний зараз лїкар не міг нещасних відратувати.

— **Теперішні будівлї.** В Косові завалив ся одноповерховий дім Розенкранца в ринку. В нїм було касино, в котрім відбували ся часто весїля і забави. Дім завалив ся нагло і не знати ще, чи хто погиб під румовищем, чи нї. Так само кажуть, може завалити ся косівский будинок уряду громадского і божниця.

— **Скок з поїзду.** Дня 18 с. м. їхав поспішний поїзд з Сучави до Черновець. Нараз поміж стациями Черепківцї і Глибока вискочила з воза молода, інтелїгентна женщина. Не забила ся, тілько поломила собі ребра і поранила ся. Мае то бути ґувернантка Олївія Пансе.

— **По пяному.** В селї Буда на Буковинї книговод Яков Салер, бувши троха пяним, посперечав ся зі своєю жінкою, з котрою недавно побрав ся. Розлютившись, пробив жінку ножем, а сам утїк в безвісти. Жінка мабуть померла від рани.

— **Страшна пригода** лучила ся дня 14 с. м. в селї Вербівцях, повіта кіцманецкого. До хати Хани Малки Гербст прибіг нагло божевільний селянин Матій Вокарюк з сокирою і кинув ся на Хану і на єї пятилїтнього сина. Хлопця забив на місци, а жидівку страшно покалїчив. Тепер находить ся Вокарюк у шпитали божевільних в Чернівцях.

— **Дохід з тютюну.** Число курцїв в Австриї росте з року на рік. Коли в роцї 1888 дохід з трафік принїс скарбови близько 78 мілїонів, то тепер приносить уже 86 мілїонів. Очевидно рід курцїв не вимирає, але множить ся.

— **Старушка.** В однім притулку в Москві живе стара женщина, що обходила недавно 120 роковини уродин. Старушка, Аґрафена Малиновска, єсть вдовою по однім полїцийнім урядннку та помимо своєї старости визначує ся ще такою живостию і сьвіжостию ума, що не пізнати по нїй єї віку. Особливо добре задержала ся у неї память, говірливість і взагалї охота до веселости. З єї 15 дїтий живе лиш наймолодший син, що числить тепер 70 лїт. Доси був він підпорою старої матери і все нею опікував ся, але в послїднім часї занепав на умі і его віддали до шпиталю. Инших свояків старушка не має.

— **Австральске мясо** спроваджує ся в великій скількости до віденьских яток. Недавно тому заявила найвисша рада санїтарна у Відни, що се мясо можна продавати при захованю уживаних до тепер средств, а именно если австральске мясо буде й дальше перевозити ся заморожене, если худоба призначена на заріз, буде на місци оглядана лїкарями і єли привезене до Відня мясо буде узнане за незіпсоване й здорове. Очевидно, значний привіз австральского мяса вилине на цїну мяса і смачнїйшу поживу для кляс біднїйших, котрі нераз мусїли задоволяти ся кониною.

Штука, наука і лїтература.

— **Людина** — називає ся повість Ольги Кобилянської з Буковини. Повість ту почала друкувати *Зоря* в числї 19-ім. Звертаємо увагу вп. читачів, а особливо женщин на сей інтересний твір талановитої писательки буковиньскої. Знаменита обсервация житя, добра технїка писательска і жива тенденция визначає сю повість.

— **Між народ.** Повість М. Школиченка вийшла окремим передруком з *Зорі* сегорічної. В повісти показані досить песимістично відносини інтелїґентного чоловіка до селян. Дївчина Наталка на знакомости з паничем вийшла дуже зле. Автор старав ся показати добрі і лихі сторони „народничаня" (ходженя між нарід). Цїна спорої книжки лиш 20 кр.

— **Оповіданє Ос. Федьковича:** „Хто винен?" вийшло в Москві в перекладї російскім Н. Н. Златовратского.

— **Працї Русинів на иних мовах.** Др. Е. Волощак видав у Кракові Zapiski botaniczne z Karpat sądeckich. — Др. Ів. Франко видав по польски у Львові статї про Wzajemny stosunek literatury polskiej do ruskiej — і Etnologia i dzieje literatury.

— **Твори В. Шекспіра** в польских знаменитих перекладах Пашковского, Козьмяна і Каспровича видає книгарня польска у Львові при галицкій площи ч. 14. зошитами по 15 кр. Редакцию видавництва веде др. Г. Біґельайзен. Зваживши се, що не маємо своїх добрих перекладів Шекспіра, можемо любителям творів великого ґенїя поручити сьміло сї польскі переклади. Доси вийшло вже 10 випусків.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 22 жовтня. Приїхав ту сербский король і замешкав в готели.

Париж 22 жовтня. Архієпископ зарядив у всїх церквах богослуженє за здоровлє царя.

Копенгаґа 22 жовтня. Грецкий наслїдник престола кн. Юрий від'їздить завтра до Відня.

Відень 22 жовтня. Російска амбасада зарядила богослуженє в православний церкві за здоровлє царя. На богослуженю були: амбасадор Лобанов, персонал амбасади, ґенеральний консуль Ґубастов, радник секциї в мінїстерстві справ заграничних Пассеті з радником консуляту Еренталем, посол сербский Сіміч, богато аристократів з жінками і богато перебуваючих тут Москалїв.

Берно 22 жовтня. На будинках і деревах в публичних огородах поналїплював хтось картки за загальним голосованєм. Полїция здерла сїм тисяч таких карток і увязнила 23 осіб, що налїплювали картки. Подібні картки появили ся в Острові і в Прівозї.

Відень 22 жовтня. Турецкий амбасадор Ція-паша від'їхав до Будапешту, щоби завтра передати Цїсареви письма, котрими его відкликують до Царгороду.

Будапешт 22 жовтня. Вчера в полудне вернула ту цїсарска пара з Ґеделле. Велика товпа людий повитала Єї одушевленими окликами: eljen!

Петербург 22 жовтня. Білетин про здоровлє царя з 21 с. м. 8 год. 50 м. вечером звучить: За послїдну добу спав цар троха довше, встав як звичайно, мав троха лучший апетит і чув ся трохи лучше. Впрочім стан здоровля не змінив ся.

Льондон 22 жовтня. Після відомости бюра Райтера тутешний консулят російский одержав з Ливадиї вістку, після котрої цареви має бути лучше.

Льондон 22 жовтня. Бюро Райтера доносить з Гірошіми, що японьска палата панів по заявленю президента мінїстрів висказала ся однодушно за дальшим веденєм війни з Хіною і ухвалила проєкт закона о надзвичайнім буджетї военнім.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

мати, котрої одинокою підпорою був Борик, бралась Петра хвилями розпука. Та й яку-ж потїху міг доктор подати два рази зраненому серцю? Коли Петро розмавляв з ним о его матери, хибаж не міг доктор зміркувати, що Петро думав рівночасно і о Сарі, хоч нїколи о нїй не говорив з ним?

В малій столици антекірскої кольонїї, недалеко від ратуша, мешкала Мария Феррато в однім із найкрасших двірків. Доктор рад би був, щоби она тут зазнала всякої розкоши, якої лише можна в житю зазнати. Єї брат мешкав з нею разом, коли случайно не їздив по морю в справі якого транспорту або якого надзору. Не було майже дня, в котрім би брат і сестра не навідували ся до доктора, або щоби доктор до них не заходив. Єго прихильніть для дїтий ровіньского рибака ставала тим більша, чим лїпше і докладнїйше він їх пізнавав.

— Які би ми були щасливі — говорить бувало Мария — коли-б ще й Петро був щасливий.

— Буде ще й він щасливий — відповідає їй тогди Люїджі — скоро лиш відшукає свою матїр. А я, Марийко, ще не стратив всеї надїї! Хто має на то такі способи, як доктор, то й вкінци може довідати ся, куди завіз Борик паню Баторову, коли они виїхали з Дубровника.

— Та й я маю також надію, Люїджі. Але хиба ти думаєш, що Петро був би вже таки зовсїм щасливий, коли-б відшукав свою матїр?

— То правда, що нї, Марийко, бо Сара Торонталївна нїколи не буде могла стати его жінкою.

— А хиба-ж то у Бога не можливе, що чоловікови здає ся неможливим? — спитала Мария.

Коли Петро сказав до Люїджа, щоби они жили собі, як братя, не знав ще, яку щиру та сердечну сестру знайде він в Мариї Феррато. Коли єї пізнав близше, то й звирив ся їй зі всею своєю журбою. Коли бувало поговорить собі з нею, то й стане спокійнїйший. О чім не хотїв говорити з доктором, бо то й нїяково було, о тім розмавляв він з Мариєю. Знайшов у неї любе серце, котре милувалось над ним, понимало его і потїшало, знайшов душу, котра уповала на Бога і не знала розпуки. Коли Петро страшно страдав, коли превеликий біль розпирав єму грудь, тогди ішов він до неї, а Мария уміла завсїгди додати єму трохи віри в будучність.

В казематах Антекірти був тепер чоловік, котрий мусїв знати, де обертає ся Сара і чи она все ще укриває ся під властию Саркаиього. Тим чоловіком був Сіляс Торонталь, котрий казав, що она єго донька. Але з огляду на спомин свого батька був би Петро нїколи не важив ся спитати его о то.

Але й Сіляс Торонталь, від коли его зловили, був так фізично і морально прибитий, що не був би міг нїчого сказати, хоч би то й могло було вийти в его користь. Загально взявши, не мав він в тім і нїякого інтересу виявляти то, що знав про Сару, бо раз і не здогадував ся, що то єсть доктор Антекірт, у котрого він тепер сидить у вязници, а відтак і не знав, що на острові Антекірта жиє Петро Баторий, котрого навіть само імя було єму незнакоме.

Добре то казала Мария Феррато, що хиба лиш сам Господь Бог міг би все то довести до щасливого кінця.

(Дальше буде).

Урядовий вказ виграних льосів при тягненю Льотериї загальної Вистави краєвої у Львові 1894 р. висилає франко по надісланю 10 кр. — бюро дневників і оголошень Людвика Пльона, Львів. 81

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Короля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
5% листи гіпотечні без премиї
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4½% пожичку краєву галицку

4% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорской желізної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску

4% угорскі Облигациї индемнізацийні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученем коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІИ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.